

AZ EGY ÁLMAI.

Mert te ilyen vagy s ők olyanok
és neki az érdeke más
s az igazság testiállapot
vagy megfogalmazás
s mert kint nem tetszik semmi sem
s mert győzni nem lehet a tömegen
s ami szabály, mind nélkülem
született:
ideje volna végre már
megszöknöm közületek,

Mire várjak még tovább, okot
s célt lesve kíváncsian?
Fut az idő, és ami él,
annak mind igaza van.
Én vagy ti, egyikünk beteg;
és mégse nézzem a fegyvereket,
hogyan szeretet vagy gyűlölet
vár-e utam közepén?
Ha mindig csak megértetek,
hol maradok én?

Nem! nem! nem bírok már bolond
szövevényben lenni szál;
megérteni és tisztelni az őrt
s vele fájni, ha fáj!
Aki bírta, rég kibogozta magát
s megy török közt és törökön át.
Ketten vagyunk, én és a világ,
ketrecben a rab,
s mint neki ő, magamnak én
vagyok a fontosabb.

Szökünk is, lelkem, nyílik a zár,
az értelem szökik,
de magára festi gondosan
a látszat rácsait.
Bent egy, ami kint ezer darab!
Hol járt, ki látta a halat,
hogyan a háló megmaradt
sértetlenül?
Tilalom? Más tiltja. Bűn? Nekik,
s ha kiderül.

Bennünk, bent, nincs részlet s határ
és semmi tilos;
mi csak mi vagyunk, egy-egy magány,
se jó, se rossz.

Rejtőzz mélyre, magadba! Ott
még kísért valami elhagyott
nagy és szabad álom, ahogy
anyánk, a végtelen
tenger, emlékként, könnyeink
s vértünk sós ízén megjelen.

Tengerbe, magányba, magunkba! Csak
ott lehetünk szabadok!

Nekünk többé semmit sem ad
ami kint van, a Sok.

A tömeggel alkudni ha kell,
az igaz mint hamu porlik el;
a mi hazánk az Egy, amely
nem osztozik:
álmodjuk hát, ha még lehet,
az Egynek álmait!

SZABÓ LŐRINC.